

Arrest

nr. 232 524 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit in functie van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 1 oktober 2019 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Naam: S.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Indiër

Geboortedatum: [...]

(...).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde Singh Sehajvir (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Als bewijs van verwantschap met het minderjarig Belgisch kind legt betrokkene de geboorteakte en een DNA test dd. 13.03.2019 voor.

Echter schrijft artikel 44 van het KB van 08.10.1981 voor dat 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschap of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Er is wel degelijk een geboorteakte voorhanden. Betrokkene heeft het kind niet erkend. Hij is dan ook niet de juridische vader van het kind, enkel de biologische vader van het kind. Gezien er wel degelijk een geboorteakte is, dienen wij ons op deze te baseren om de verwantschap vast te stellen. Andere bewijsdocumenten, zoals de DNA-test, kunnen in dit geval niet worden aanvaard. Het is aan betrokkene om de nodige stappen te ondernemen om het kind te erkennen. Indien de erkenning werd toegevoegd aan de akte kan pas een aanvraag gezinshereniging worden ingediend.

Kortom, aangezien de verwantschap niet aangetoont werd volgens artikel 44 van het KB van 08.10.1981, kan betrokkene zich niet beroepen op artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: "Schending van de artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit, schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker diende op 03.04.2019, in de hoedanigheid van vader (bloedverwant in opgaande lijn) van zijn minderjarig Belgisch kind zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dat verzoeker echter dd. 09.10.2019 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat de verwantschap tussen verzoeker en zijn Belgische kind niet werd aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de verwantschap weldegelijk is aangetoond aan de hand van een DNA- test.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de DNA-test niet als bewijs van de verwantschap aanvaard kan worden.

Nochtans bepaalt artikel 44 van het vreemdelingenbesluit het volgende:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen doormiddel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd."

Aldus kan bij gebrek aan officiële documenten rekening worden gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Gezien de verwantschapsband in casu niet kan worden bewezen door middel van officiële documenten kan een beroep worden gedaan op alternatieve bewijsmiddelen, zoals bijvoorbeeld een DNA-test.

Het verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon is bewezen aan de hand van de DNA-test.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de juridische grondslag vormt van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, luidt als volgt:

"§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

2.3. Verzoeker dient dus het bewijs te leveren dat hij de vader is van S.S., die in België geboren is op 20 februari 2019.

2.4. Ter ondersteuning van zijn aanvraag maakt verzoeker een (Belgische) geboorteakte over waarin wordt aangegeven dat K.B., die de Belgische nationaliteit heeft, de moeder is van S.S. en dat zij diens geboorte aangegeven heeft op 28 februari 2019 bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Hasselt, die op dezelfde dag de geboorteakte opstelde. Tevens worden de resultaten van een DNA-onderzoek, uitgevoerd op 13 maart 2019, bijgevoegd waaruit blijkt dat verzoeker met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de vader is van S.S.

2.5. Artikel 43 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende vreemdelingen:

1° de burgers van de Unie zoals omschreven in artikel 40, § 2, van de wet;

2° de familieleden van een burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, van de wet;

3° de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter, van de wet."

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

2.6. Gelet op het gestelde in artikel 43 van het Vreemdelingenbesluit is artikel 44 van ditzelfde besluit ook van toepassing op personen die zich beroepen op de hoedanigheid van familielid van een Belg.

2.7. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit werd aangepast zoals geduid in punt 2.5. Dit vloeit voort uit een wijziging van artikel 12 bis, §6 van de Vreemdelingenwet. Dit kan worden gelezen in de aanhef van het koninklijk besluit van 8 juni 2009 tot wijziging van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit:

“(…) Overwegende dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd moet worden, zodat de bewijslast van de familieband, die, overeenkomstig het voornoemde artikel, rust op de vreemdeling die in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie of van een Belg in België wil verblijven, niet dwingender zou zijn dan de bewijslast die, overeenkomstig artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, rust op de vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van een vreemdeling, onderdaan van een derde land; dat deze wijziging noodzakelijk is gelet op het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatie-beginsel, enerzijds, en het beginsel van het vrij verkeer van de Europese burgers en hun familieleden, anderzijds; (…)”

Deze wijziging werd reeds aangekondigd in de voorbereidende werken van de wet van 8 maart 2009, die hebben geleid tot de actuele versie van artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet:

“(…) het artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat handelt over de bewijzen die moeten worden voorgelegd, werd aangepast. Het voorkeursregime dat tot op heden enkel toepasbaar is op vluchtelingen, wordt uitgebreid tot de gezinshereniging met een vreemdeling die geen vluchteling is. Dit voor zover deze kan aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om zijn band met de vreemdeling die hier verblijft, door officiële documenten te bewijzen. Het ontwerp voorziet in een cascadesysteem. Zo kan bijvoorbeeld de vreemdeling «andere geldige documenten» voorleggen indien hij niet in de mogelijkheid is om officiële documenten voor te leggen. Een omzendbrief zal aangeven wat precies verstaan wordt onder «andere geldige documenten». Dit om de rechtszekerheid te verhogen. De lijn zal eveneens doorgetrokken worden naar de gezinshereniging ten aanzien van een Belg of EU-burger door een wijziging van het gelijkaardige artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.” (Parl.St., 1695/002, zitting 2008-2009, p. 4 e.v.)

2.8. Uit het voormelde blijkt dat er sprake is van een cascadesysteem: het is in eerste instantie onmogelijk voor de betrokken vreemdeling om een officieel document voor te leggen, vervolgens is het onmogelijk om andere geldige bewijzen over te leggen, waarna de verwerende partij overgaat of laat overgaan tot een onderhoud met alle betrokkenen *“of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”*

2.9. In casu heeft verzoeker niet aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een officieel document voor te leggen, met name een akte waaruit blijkt dat hij S.S. erkent als zijn zoon, een akte die kan verleden worden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand (cf. artikel 327/1 e.v. van het Burgerlijk Wetboek).

2.10. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij de voorgelegde DNA-analyse niet aanvaardt op grond van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en in de bestreden beslissing stelt, *“Het is aan betrokkene om de nodige stappen te ondernemen om het kind*

te erkennen. Indien de erkenning werd toegevoegd aan de akte kan pas een aanvraag gezinshereniging worden ingediend.”

2.11. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het attest van celibaat dat vereist is om over te gaan tot de erkenning van S.S. niet kan worden verstrekt omdat verzoeker nog getrouwd is en de echtscheiding nog niet rond is. Dit kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. Daargelaten de vraag of de onmogelijkheid om een officieel document over te leggen niet reëel en objectief moet zijn, dit wil zeggen onafhankelijk van de wil van de vreemdeling, heeft verzoeker dergelijke argumentatie niet ontwikkeld in zijn verzoekschrift. De Raad wijst op het gestelde in artikel 39/60, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat niet toelaat om nieuwe middelen of nieuwe argumentatie ter terechtzitting te ontwikkelen. Bovendien betreft het blote argumentatie die door geen enkel stuk ondersteund wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat volgens de wetgeving van zijn land van herkomst een gehuwd persoon geen kind kan erkennen bij een ander persoon dan zijn echtgeno(o)t(e). Alleszins komt het in eerste instantie aan de verwerende partij toe om te oordelen of een vreemdeling zich in de onmogelijkheid bevindt om een officieel document over te leggen, wat veronderstelt dat de vreemdeling bij zijn aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen op grond van het vaderschap van een Belgisch kind uiteenzet waarom hij geen officieel document kan overleggen dat zijn familieband aantoon, quod non in casu.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA